

פניני הדרך היומי

לקט פנינים יקרים ונחמדים על סדר הדרך היומי

שבת דף עב-עח | פרשת במדבר | גליון מס' 20

דף עב.

דגם משום מעמר היה במן, אף למ"ד דאין מעמר אלא בגידולי קרקע.

היינו זורה היינו בורר וכו' - בשו"ת הגאון רעק"א (סי' כ) כותב וז"ל: עובדא הוי דרך הלוכי בשבת בחצר בית הכנסת פה ק"ק ליסא, ראיתי לאיש שופך מים מועטים מצלוחית דרך החלון ולחוץ לחצר המעורבת, ומדי השקפתי עלה על לבי שיש חשש איסור בזה, כיון דהרוח מפזר הטפות א' פונה לכאן וא' פונה לכאן, ודמי להא דאיתא בירושלמי (פ' כלל גדול ה"ב) רוקד והפריחו רוח חיים משום זורה כו', ודין זה הובא להלכה בהגהות שו"ע או"ח סו"ס שי"ט כו'.

אמנם אחר העיון קצת, נראה לצדד הרבה להקל, דהא צריכין ליתן טעם על הפוסקים הראשונים אשר כל רז לא נעלם מהם, המה הרי"ף והרמב"ם סמ"ג והרא"ש והטור, דלא הביאו הירושלמי הנ"ל שהוא חידוש דין גדול.

ולזה היה נראה טעמייהו, דס"ל דדין זה לא סלקא אליבא דהלכתא, דסוגיא דידן פליג, במה דפרכינן: היינו זורה, היינו בורר, היינו מרקד, משמע דעיקר מלאכת זורה הוא כעין בורר, דהרוח מוליך ומפריד פסולת מהאוכל. אבל היכא דכולו פסולת, ואינו מברר זה מזה רק מחלקו לחלקים דקים, לאו בכלל זורה הוא. והביא עוד רא"י מסוגיא דב"ק (ס' ע"א). ומסיים: ופסקו כתלמודא דידן נגד הירושלמי, ועיין עוד בביאור הלכה (סי' שי"ט).

דף עד:

האי מאן דארתח כופרא חייב וכו' פשיטא וכו' - והנה עצם דברי הגמ' צ"ב. מדוע הי' הו"א דהמתיק לזפת יהיה פטור משום דחוזר הזפת ומתקשה, והרי סוף סוף בישלו והתיכו, ומה בכך דחוזר ומתקשה.

אלא מעתה בעל וחזר ובעל והפריש קרבן ואמר המתינו לי עד שאבעול הכי נמי דאינו חייב אלא אחת - מכאן מוכח דבאשם שפחה חרופה גם אם אינו שב מידיעתו ועושה במזיד ואינו מתחרט והרי הוא מומר, מ"מ מביא את אשמו. ועל פי זה ביאר במשך חכמה (פרשת צו) דלכן נאמר רק באשם ציווי השחיטה בלשון רבים "במקום אשר ישחטו את העולה ישחטו את האשם". דבכל קרבן מצוה על הבעלים לשחוט כמוש"כ רש"י פסחים ז' ע"ב (ד"ה אשכחן), אבל באשם שפחה חרופה אם הוא מזיד, הרי הוא מומר לעבירה אחת, דלדעת הרמב"ם (שחיטה פ"ד הי"ד) אינו נאמן על השחיטה, אלא בודקין סכין ונותנין לו. וא"כ עדיף שאחרים ישחטו ולא הבעלים. להכי נקט "ישחטו".

דף עג.

האי מאן דכניף מילחא ממלחתא חייב משום מעמר, אביי אמר אין עימור אלא בגידולי קרקע - במשך חכמה (פר' בשלח) תמה, לרב אחא בר יעקב דס"ל בשבת (פ"ז עב עיין שם בתוס') דלא נצטוו על הוצאה רק אחר מתן תורה. א"כ למה הוכיח השי"ת את ישראל על המן עד אנה מאנתם וגו'. הא עדיין לא נצטוו על הוצאה. ותירץ דבע"כ צריך לומר דהאיסור שעברו במן היתה איסור עימור. אלא דכתב דזה תליא דפלוגתא דהכא אי איכא עימור שלא בגידולי קרקע, דהמן לא היתה גידולי קרקע.

אולם בספורנו (בשלח טז, כז) כתב דבמן היה איסור קוצר, דאע"ג דבא מן השמים, מ"מ לא גרע ממה דאמרו (שבת ק"ז עב) האי מאן דתלש כשותא מהיזמי והיגי חייב, משום עוקר דבר מגידולו. וה"נ מקום גידולו של המן היה בארץ. ולפ"ז יש לומר

כתב החתם סופר (שבת דף קמ:): 'מה שנראה לי שנולד לך זה מנהג לחדש חידושים יותר מדאי ... אכן ע"י החידושים בכל דף ועמוד ע"ז זוכר הכל ומילתא דתמיה מידבר דכירא, והנסיון מעיד לנו ע"ז ויודע אני בעצמי.'

טעם היו טוויים ע"ג העיזים ולא היו טוויים אחר תלישתם.

ומצאתי שדן בזה ר' צדוק הכהן מלובלין בספרו פרי צדיק (פרשת תזריע) שכתב: ענין שכתב וכל אשה חכמת לב בידיה טוו ויביאו מטוה התכלת וגו' ולמה הזכיר בזה חכמת לב הלא טווייה נחשב (כתובות נ"ט ב) בין המלאכות שכל אשה עושה לבעלה. אך המכוון בזה שכל אשה חכמת לב שהיתה יכולה להכניס קדושה במעשיה בידיה טוו וגו', וזה מה שאמרו (שבת צ"ט א) גדולה חכמה שנאמרה בעליונות יותר ממה שנאמרה בתחתונות וכו' ואילו בעליונות כתיב וכל הנשים אשר נשא לבן אותנה בחכמה טוו את העזים ותניא משום רבי נחמיה שטוף בעזים וטוו מן העזים ובאמת למה עשו כן והלא אין דרך טווייה בכך כמו שאמרו שם (ע"ד ב) ואמר שם חכמה יתירה שאני ולמה להם לעשות בחכמה יתירה שלא כדרך טווייה ולא בתלוש כדרך טווייה. אך הענין על פי מה שכתב האר"י הקדוש במה שאמרו (שם ק"מ ב) ואמר רב חסדא אנא לא בעניותי אכלי ירקי ולא בעתירותי וכו' בעניותי משום דגריר בעתירותי דאמינא היכא דעייל ירקא ליעול בשרא וכוורא. וחס ושלום שרב חסדא היה להוט אחר מעדנים ואמר האר"י הקדוש שמן בעל חי אפשר להוציא יותר ניצוצות קדושות ממה שאפשר להוציא מצומח ואמר לא בעניותי היינו בזמן שהיה עני בדעת אכלי ירקי משום דגריר. שקשה להוציא משם הניצוצות קדושות ויכול להתקלקל עוד חס ושלום ולגרור אחריהם וזהו דגריר, ובעתירותי בדעת אמינא באתרא וכו' ליעול בשרא וכוורא שמשם יש יותר ניצוצות קדושות להוציא, ואפשר לפרש הכוונה בעתירותי בעשירות ממש ושתי הכוונות אמת. שה' יתברך מטריף לכל אדם לחם חוקו. שקוצב לו כמה שנצרך לתורה ועבודה, ומצינו ברב נחמן שהיה עשיר וחתנא דבי נשיאה אמר (עירובין ס"ד א) כל כמה דלא שתינא רביעתא דחמרא לא צילאי דעתא וכן (בבא קמא ע"ב א) דלא אכלי בשרא דתורא. היינו שכיון שנתן לו ה' יתברך עושר רב מן הסתם נצרך לו הבשר והיין לתורה ועבודה והוא לחם חוקו. וכמו שמצינו בשלמה המלך ע"ה שהיתה סעודתו גדולה וביקש הטריפני לחם חוקי. שכל זה היה נקרא לחם חוקי, וזהו שאמר רב חסדא בעתירותי כשנעשה עשיר, ומן הסתם היה נצרך לו העושר והיה עשיר בדעת להוציא הניצוצות קדושות מבשר ויין וזהו שאמר ליעול בשרא וכוורא.

עוד מצאתי בשו"ת בית שערים (חלק יורה דעה סימן שפא) שכתב דנ"ל לפרש הא דכתיב וכל הנשים אשר נשא לבן אותנה בחכמה טוו את העיזים ואמרינן בשבת צ"ט וגדולה חכמה שנאמרה

וכתב הגאון ר' יעקב חיים סופר שליט"א בספר מנוחת שלום (חלק י"א סי' יח) לבאר: נראה דכל ט"ל המלאכות דשבת מט"ל מלאכות דמשכן למדים, ולפי זה בבישול שהיה במשכן הוא בישול הסממנים, שם לא הוה הדר הדבר אחר בישולו למצבו הקודם, אלא הועיל הבישול ונשתנה לדבר אחר, ולכן הוה אמינא דדוקא בבישול כהאי גוונא שעל ידי הבישול משתנה ממצבו הקודם, אזי יהיה חייב, קא משמע לן רבה בר רב הונא דאף בבישול כי האי שמתבשל ואחר כך חוזר למצבו הקודם ממש, נמי מיקרי בישול וחייב שסוף סוף התבשל ודו"ק.

ונראה לי בס"ד דיובן היטב על פי דברי הר"ן ז"ל בדרשותיו הנפלאות (הדרוש השמיני דף קכ"ט): "שענין כאשר קיבל צורה אחת, גם כי תסתלק הצורה ההיא מן הענין ההוא, יקבל הדבר ההוא הצורה ההיא שנית יותר בקלות במעט פעולה, וזה מבואר נגלה, כי המים כשהוחמו וקבלו צורת החום, גם כי נתקררו, יקבלו החום שנית יותר בקלות, מפני שהחום הראשון חלחלו ודקדקו חלקיהם, ולכן יקבלוהו שנית בקלות יותר, וביחוד כאשר לא עמדו בקררותם זמן רב. וגם העץ והפתילה כשידלקו האש או הנר בהם, הם יותר מוכנים לקבלו פעם שנית אחר הכבותם מאשר היו קודם הפעם הראשונה, ומזאת ההקדמה הוציא רבי יהושע תולדה אחת, והוא שבניסן עתידין ליגאל. והוא, כי מאחר שכבר הוכן החדש ההוא לגאולת האבות, הדין נותן שבו יגאלנו הבנים פעם אחרת. אמרו בניסן נולדו אבות, בניסן נגאלו, ובו עתידין ליגאל (ראש השנה י"א א) "עכ"ל.

ואם נאמר דמה שאמר בדרשות הר"ן ז"ל אינו דוקא במים, אלא גם בשאר דברים, אם כן בהקדמה זו נפרש דברי התלמוד, דאמר רבה בר רב הונא האי מאן דארתח כופרא חייב אף על פי דהדר איקושא, כי הבישול הראשון דהכופרא "חלחל ודקדק חלקיו" וקנה הכופרא תכונת החום, ואף שחזר והתקשה לא בטל ממנו הבישול הראשון ובבישול פעם שניה יתחמם יותר מהר ויותר בקלות, ונמצא שלא בטלו מעשה ראשון ולכן חייב עכ"ד.

ויש לציין דמצאנו לדינא דגם לענין חימום מים, גם אחרי שנתקררו נשתנה דינם מלפני החימום. והוא לענין מים שלנו, עי' במג"א סי' תנ"ה סק"ב דגם אחרי שנצטננו אסור ללוש במים אלו מצות, דתולדות החום עדיין נמצא בהם.

והתניא משמיה דרבי נחמיה: שטוף בעזים וטוו בעזים! אלמא: טווייה על גבי בהמה שמה טווייה! חכמה יתירה שאני- שאלני ידידי הרב ויספיש דמה

המשרטט את מקום הניתוח בדיו כדי לכון באמצעותו את מקום החיתוך, האם עובר על מלאכת משרטט, או שמא אין משרטט באדם, והנפקא מינה היא, שאם יש בצוות רופא נכרי יעשה הוא את השרטוט?

תשובה. נאמר במסכת שבת דף עה ע"ב "אפיק חד מינייהו ועייל שירטוט". ופרש"י: "לפי שדרך הרצענין כשהוא בא לחתכו, משרטטו תחילה כפי מה שהוא רוצה להאריך ולהרחיב, ולקצר החיתוך, ואח"כ מעביר הסכין דרך השירטוט, וכן בעורות המשכן כשחתכום", עכ"ל. וכתב הרש"ש: "כך פירש רש"י, אבל הרמב"ם בפירושו ובחיבורו סוף פי"א מפרשו כשירטוט, דבכל הש"ס, דהיינו שמשרטט לצורך הכתיבה", עכ"ל. ויעוין במה שכתב (בפירוש המשניות פ"ז מ"ב) במלאכת השרטוט: ופשע התנא בזכירתה בשעת הכתיבה ושם אותה מענייני הכותב. (ועיין פירוש המשניות להרמב"ם הוצאת קאפח שהגירסה היא: "והשמיטו התנא בעת חיבור המשנה לפי שעשאו ממכשירי הכתיבה).

והנה בשעת ניתוח נוהגים הרופאים לסמן בגוף עם עט אדומה את שטח מקום הניתוח. ולכאורה קיימת נפ"מ בין פירוש רש"י לפירוש הרמב"ם, והוא על פי מה שכתב המשנ"ב (סימן שמ סוף ס"ק כב) וז"ל: "כתב החיי אדם דכל המלאכות חוץ מכותב חייב בין בימינו בין בשמאלו". לפי זה יש לחקור מה דינו של המשרטט בשמאל, דלפי הרמב"ם יתכן שהוא פטור מאחר והוא מצרכי הכתיבה, אם כן כשם שהכותב בשמאל פטור כך המשרטט בשמאלו פטור. ולפי רש"י צ"ע, דאולי דומה לשאר מלאכות דחייב גם בשמאלו. וצ"ע דאולי מכיון שדרך השירטוט להיות מדויק, ומכוון ממש, לכן פטור בשמאל.

יתכן שקיימת נפ"מ נוספת בין רש"י להרמב"ם, באם יעשה את השרטוט באמצעות חוט של סקרא, שלא מתקיים כי אם שעה קלה פחות מיום, דלשיטת הרמב"ם יתכן שדינו כדין הכותב דאם הוא פחות מיום אחד פטור, כמבואר בשער הציון (סימן שג ס"ק סח) דהכותב במי פירות אם אינו מתקיים אפילו יום אחד פטור, גם בענייני כגון ששירטט במי פירות שאינם מתקיימים אפילו יום אחד פטור. אולם לפי רש"י דאין לשרטוט כל ענין עם כותב יתכן דחייב, מאחר וכל מטרת השרטוט היא לסימון לפני הכתיבה או לפני החיתוך של העור, אם כן לא בעינן שיתקיים ליום אחד אפילו אם מתקיים לשעה אחת חייב. וצ"ע דאולי גם להרמב"ם חייב בכה"ג כיון שכל הסימונים לשרטט הם לא לקיום.

עוד נפ"מ בין רש"י לרמב"ם כשמשרטט לצורך חתוך אות אחת מהעור דלרש"י חייב דאין לשרטוט שיעור אבל לרמב"ם יפטר.

בעליונות וכו' עד טו את העיזים ותנא בשם ר"נ שטוף בעיזים וטווי מן העיזים ותמה מהרש"א בח"א שם מה תועלת היה בחכמה זו ע"ש ולפענ"ד דביריעות התחתונות שהיה של תכלת ושל ארגמן ושל תולעת שני שהוא צמר ועיין ברמב"ם בפיה"מ רפ"ט דכלאים לא היו רשאים לטוות הצמר מן הרחלים דבמחובר בעור לא נקרא צמר כנ"ל ואחז"ל בברכות ל"ח דצריך לומר המוציא לאשמעינן טעמא והלכתא אף דמוציא לכ"ע שפיר דמי ולפ"ז אם לא היו טוויים מן העיזים לא היה ניכר שבתכלת אין עושים כן משום הדין ולכן טווי מן העיזים ולא מן הרחלים כדי לאשמעינן דין הנ"ל דלא מקרי צמר במחובר, וזה גדולה חכמה שנאמרה בעליונות יותר ממה שנאמרה בתחתונות דאלו בתחתונות כתיב וכל אשה חכמת לב בידיה טווי ולא מן הרחלים משום חכמת לב דאסור מדינא כנ"ל אך לא היה ניכר החכמה דילמא משום דלא ידעי באומנות זה אבל ע"י ואלו בעליונות כתיב וכל הנשים אשר נשא לבן אותנה בחכמה טווי את העיזים וכו' עד וטווי מן העיזים בזה היה ניכר חכמתן שבתחתונות מדינא אין עושים כן והיה החכמה גדולה בעליונות מן מה שנאמרה בתחתונות וזה וכל הנשים אשר נשא לבן אותנה בחכמה, שעפ"י דין לא טווי מן הרחלים אשמעינן דינא ע"י טווי מן העיזים ועיין ברש"י שבת נשא לבן יתירות חכמה משמע, שע"י טווי את העיזים היה לבם ודין שחידשו בתחתונות ונשא אותם.

דף עה.

היודע לחשוב תקופות ומזלות ואינו חושב אסור לספר הימנו - כתב החיד"א בספרו פתח עינים: פירש הרב אליה רבה א"ח סי' ש"מ ס"ק י"ד במ"ש בע"ז אמר רבא לא תשתעי בהדי איבו דקאכיל פת כותים ופירשו הגאונים שלא יאמרו שמועה מפיו כמ"ש הרא"ה בבדק הבית דף פ"ח ריש ע"ב וכ"כ הרשב"א שם בתורת הבית דף פ"ח ע"א. ובמשמרת הבית שם כתב לפי שעובר על גזרת חכמים וב"ד אינו נחשב כחכם לומר דבר שמועה משמו מדה כנגד מדה והיינו דקאמר הכא אסור לספר הימנו פי' לומר שמועה משמו דטעם לחשוב תקופות כדי שיקרא חכם ונבון כמ"ש לקמן וזה שאינו חושב אינו רוצה להיות חכם לכן מדה כנגד מדה שלא יאמרו שמועה מפיו. ודפח"ת. ועמ"ש הריטב"א בחידושי ע"ז שם דף ל"ה באורך.

דף עה:

והמולחו והמעבדו. היינו מולח והיינו מעבד! רבי יוחנן וריש לקיש דאמרי תרוייהו: אפיק חד מינייהו ועייל שירטוט - חקירה מעניינת כתב הגר"י זילברשטיין בספרו חשוקי חמד: שאלה. מנתח

באים בזה ללמד מוסר השכל לבני אדם שלא יהא להוט אחר תאות ריבוי מאכלים הטובים והמובחרים, כדי להרבות כחו לעת זקנותו. לזה מייתי מאלו ג' שהם אוכלים ושותים ממאכלים הקלים ושפלים שבעולם כגון דג שעיקר כחו וגבורתו מהמים, ונחש מעפר לחמו, וחזיר הנובר באשפה, ואפ"ה לעת זקנותו הגבורה מתווסף.

ובהערות הגר"ש אלישיב ציין נמי להא דאיתא בע"ז דף ל: דאף שנחש מטיל ארס, ואם הכניסו לתוך משקה הוא סכנת נפשות, וע"כ אסור לשתות משקין שנתגלו, מ"מ אם זקן הוא, אין צריך לחשוש לארסו, משום דהארס שלו צף ע"פ המים, ופריך ע"ז מהך דהכא דכל שמזקין מוסיף כח, ומשני דבר מחודש, דאף דהנחש עצמו מוסיף כח, מ"מ הארס שלו נחלש בזקנותו.

כדי לסוך אבר קטן וכו' - וברש"י דהוא אחד מפרקי אצבע קטנה ע"כ אולם ע' ברמב"ם בפיה"מ שהאבר קטן שבאדם הוא אצבע קטנה שברגל (וע' בפיה"מ פ"ד מעדיות משנה ו' שפירש אצבע קטנה של הרגל, וע"ש בתויו"ט). וע' בשיטה להר"ן שכתב ב' הפירושים. ולכאורה יש בזה מחלוקת רש"י והרמב"ם האם פרק מאבר נחשב אבר דלרש"י נחשב אבר משא"כ להרמב"ם רק אבר שלם, ומצינו בזה מחלוקת באחרונים, דדעת החתם סופר אבהע"ז (ח"ב סי' צ"ג) דפרק לא חשיב אבר, אבל המהרש"ם בתשובה (ח"ב סי' מ"ב) נקט דפרק הוי אבר ע"ש ע"כ.

דף עח.

דבש אכילתו שכיחא רפואתו שכיחא אזול רבנן בתר רפואתו דשכיחא - המשנה למלך (פ"ח מהל' שבת ה"א) דן באופן שהוציא דבש לצורך אכילה, אי בכה"ג שיעורו כאכילה או כרפואה, והביא מאי דמסקינן לעיל דף עו. בהוציא תבן [דשיעורו הוא כפי פרה], לצורך גמל [שהוא שיעור גדול יותר], דמ"מ חייב מכשיעור פי פרה, וא"כ ה"נ אף שהוא לצורך אכילה, חייב בשיעור הראוי לרפואה, ובאמת שכן מבו' גם מדברי התוס' ריש פירקין (דף עו: ד"ה חלב) [שדימו הא דמוציא בכדי פי פרה לגמל לשאר שיעורי ההוצאה].

<<<<<<>>>>

והנה "מעשה רקח" (פרק יא הלכה יז) כתב דפירוש רש"י מתאים לפירוש הרמב"ם, וכ"כ גם המנחת חנוך (מוסך השבת, מלאכת משרטט), וכך כתב גם השער הציון (סימן שמ ס"ק נד), נמצא דאין הבדל ביניהם.

עוד יש לדון אם יש "משרטט" באדם. ומסתבר דכשם שיש כותב באדם כמבואר ברמב"ם (פרק יא הלכה טז) כך יש משרטט. ולמעשה בשאלתנו כדאי לסמן את מקום הניתוח בדיו שאינו של קיימא והטוב ביותר ע"י רופא נכרי כי אולי יש בזה גם רושם.

דף עו.

עצה כמלא פי גמל - ברש"י ריש פרשת וירא כתב באלוני ממרא. הוא שנתן לו עצה על המילה, לפיכך נגלה השי"ת בחלקו. וכבר תמהו המפרשים וכי אאע"ה ראש המאמינים היה צריך ליטול עצה מממרא על המילה, אחרי שנצטוו על כך מפי השי"ת. ומשום הכי פירש החזקוני (ובפרדס יוסף שם הביא כן מעוד כמה מפרשים) שאין זה מלשון עצה, אלא מלשון עצה, וכדתנן במתני' עצה כמלא פי גמל, שממרא נתן לאברהם עצה לרפאות, על המילה. לשים שם על המקום לתרופה למכאובו ע"כ.

דף עו:

חלב כדי גמיעה - וכתב בהערות הגר"ש אלישיב: ויל"ע כמה הוא שיעור זה, והנה ממאי דפליג ר"ש וקאמר דהשיעור הוא ברביעית, וכל שיעור כדי גמיעה הוא רק למצניעים, א"כ מוכח דשיעור זה הוא פחות מרביעית, [וע"כ אין שאר בני אדם מתחייבים בשיעור זה], ומאי דך בדברי התוס' מוכח דהוא יותר מכשיעור גרוגרת, דהרי התוס' הקשו מהא דלקמן דקתני דשיעורו בכגרוגרת, ותי' דסתם מוציא חלב שיעורו בכדי גמיעה, ושאני התם דחלבו לצורך גבינה, ואחשביה גם בפחות מכדי גמיעה, וא"כ מבו' דכדי גמיעה הוא יותר מכגרוגרת, ומאי דך הוא פחות מרביעית, וכנ"ל.

דף עז:

ת"ר שלשה כל זמן שמזקינין מוסיפין גבורה ואלו הן דג ונחש וחזיר - העיון יעקב כתב לבאר: חכמינו ז"ל

גליון זה יוצא לאור ע"י 'שיעור הדף היומי' בביהמ"ד אהל תורה רח' הרב יוסף קארו 4 ביתר.

מידי ערב נמוסר שיעור בצורה רהוטה ובהירה בשעה 7.00 בערב - שמעו ותחי נפשכם.

כמו"כ מתקיים שיעור 'למשכימי קום' לאחר הנה"ה בביהכנ"ס 'תורת משה מציון' רח' החוזה פינת דרכי איש, ו'למאחרי שבת' בביהמ"ד אהל יששכר רח' המגיד ממעזריטש 144 בשעה 10.35 בערב

ניתן לקבל גליון זה ע"י בקשה למייל: K0504166339@gmail.com

בכתובת זו ניתן לקבל גם הגליון: 'בית מדרש גבוה לכהנים' ללימוד הלכות עבודת ביהמ"ק.

לתרומות עבור 'בית מדרש גבוה לכהנים' פנו לטל 0504166339 או דרך מכשירי נדרים.